

δαν να έπωφεληθούν του τραυματισμού για να με προλάβουν. Σε λίγο οι Μπόερς παραδόθηκαν, μά δεν θρήκαμε άπάνω τους ούτε ένα διαμάντι. "Όσο για μένα, πού ή πληγή μου ήταν αρκετά βαρεία, με μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο.

"Εξη μήνες αργότερα — ή ειρήνη είχε ύπογραφή πειά κι' έγω ειχα συνέλθει από τό τραυμα μου — ξαναφτανα στην κλεισούρα του Πηγαδιού του Δράκου.

"Ενας Κάφρος με συνώδευε, κρατώντας ένα σκοινί με θηλειές, φτιαγμένο επιτηδες γι' αυτή την επικίνδυνη έξερρευση.

Είχα δέσει γερά τό σκοινί μου σ' ένα θράχο, στην κορυφή του γκρεμού, όταν ξεαφνα, σέ δυό θημάτων απόστασι είδα δεμένο από ένα δέντρο έν' άλλο σκοινί.

— Κάποιος ήρθε πριν από μένα! ξεφώνισα. Κάποιος από τούς καταραμένους συντρόφους μου!... Μά θα λογαριαστούμε έγκαιρώς! Εύτυχώς πού φτανω άπάνω στην ώρα.

Μεθυσμένος από λύσσα, ξαναμμένος από την ιδέα μιας πάλης εκεί κάτω στό βάθος της άβύσσου, βεβαιώθηκα άν τό μπράουνινγκ μου ήταν γεμάτο και, άρπάζοντας τό σκοινί, άρχισα να κατεβαινω με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Παθώς κατέβαινα, δέν ξεκολλούσα τα μάτια μου από τόν έχθρο, δηλαδή από τό σκοινί του, πού ώστόσο δέν τό έβλεπα να σαλεύη καθόλου.

Μά τό σκοινί αυτό δέν έφτανε σέ μεγάλο βάθος, σ' έξηντα μόλις μέτρα.

"Εκεί ήταν κομμένο... Πρόσεξα συγχρόνως ότι αυτό τό σκοινί πού με είχε αναστατώσει άνόητα, ήταν παληό, σχεδόν σαπισμένο κι' επί πλέον ότι ή άκρη του είχε κοπή σ' ένα μυτερό θράχο πού προεξείχε άπ' τό τοίχωμα...

Κατάλαβα τί είχε συμβή: "Αφού έκανε τό κόλπο του ο «κλέφτης» μου, θέλησε να ξαναπέσει, μά, καθώς τό σκοινί τεντώθηκε με τό βάρος του σώματός του, χτύπησε στοί κοφτερό θράχο και κόπηκε...

Δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία ότι θα εύρισκα τό κορμί του εκεί κάτω, φαγωμένο από τά ποντίκια.

Προσπάθησα να χαμογελάσω σαρκαστικά, μά φοβόμουνα τώρα... Με είχε πλημμυρήσει μια άγωνία πού μεγάλωνε όσο προχωρούσα βαθύτερα στό κρύο σκοτάδι του καταραμένου πηγαδιού.

"Η δυνάμεις μου σωνόντουσαν... Πόσα λεπτά είχαν περάσει από την στιγμή πού άρχισα την κατάβασί μου; "Ολόγυρά μου άπλωνόντουσαν τώρα τά σκοτάδια, ή μαύρη νύχτα της άβύσσου... Είχα την συναισθησι πως είχα παραπλανηθή, πως είχα χαθή για πάντα μέσα στό βάθος της γής...

"Υψωσα τά μάτια μου προς την ήμέρα προς τό φώς... Μά ανατρίχιασα κι' ή τρίχες μου άνωρθωθηκαν από φρικη...

Σκοταδι άπλωνόταν κι' από πάνω μου... Τά άστρα έλαμπαν ψηλά και ξεχώριζε ο Σταυρός του Νότου...

Κι' άντικρύζοντας αυτόν τόν ουρανό του κατακλυμού, λιποψύχησα και με κυρίευσε ένας από εκείνους τούς ποντικούς πού φτάνουν για να καταστρέψουν σε μια στιγμή τά πάντα...

***

Μά μια άνάμνησι με συγκράτησε τη στιγμή πού ήμουν έτοιμος να παρατήσω τό σκοινί και να κατρακυλήσω στό κενό. Θυμήθηκα μια κατάβασί μου στό μεταλλεία του "Ανζέν, σ' ένα πηγάδι πολύ βαθύ, άπ' όπου β λ έ π ε ι κ α ν ε ι ς τ' ά σ τ ρ α μ έ ρ α μ ε σ η μ έ ρ ι! Αυτό είνε ένα φαινόμενο όπτικό, πολύ γνωστό, πού δέν έχει τίποτε τό τρομαχτικό... Τό ίδιο λοιπόν συνέβαινε και τώρα...

Ξανάκανα λοιπόν κουράγιο, μά ή άνησυχία μου δέν είχε έλαττωθή καθόλου. Τίποτε έξ άλλου δέν άνήγγελλε τό τέλος της άβύσσου...

"Ήταν τάχα μακριά άκόμα;

Μήπως τό σκοινί μου θα κοβότανε κι' αυτό;

"Ενα ξαφνικό τρίξιμό του μ' έκανε να παγώσω όλόκληρο...

"Ετοιμάστηκα να σκαρφαλώσω πάλι άπάνω, μά την ίδια στιγμή τά πόδια μου άγγιξαν τη γή...

Είχα φτάσει...

"Αναψα άμέσως τό ηλεκτρικό μου

φανάρι κι' άπόμεινα με τά πόδια μου καρφωμένα στό χώμα, θαμπωμένος, μαγνητισμένος...

Μπροστά μου, έπάνω στον γυμνό θράχο, ένα θαυμάσιο τριανταφυλλένιο φώς σπινθηροβόλουσε, έλαμπε γεμάτο φωτιές!...

"Ήσαν τά διαμάντια, τά διαμάντια!...

"Επεσα γονατιστός και γέμισα τις τσέπες μου με τά πολύτιμα κρύσταλλα.

Είχα τελειώσει πειά, όταν ένας άδύνατος ήχος, κάτι πού έμοιαζε με στεναγμό μ' έκανε να πεταχτώ έπάνω...

Φωτιζοντας γύρω με τό λαμπτήρα μου είδα μια σέλλα άναποδογυρισμένη και πιο πέρα, σωριασμένο πλάι στό τοίχωμα, ένα μεγάλο σκελετό, τό σκελετό του άλόγου του Μπόερς...

Αυτό τό τέρας της "Αποκαλύψεως πού φαινόταν να με κυττάζει με τ' άδειανά του μάτια, με τρόμαξε...

Μου ήμίωσε στον περίφημο πίνακα του Χολμπάιν, τό «Μακάβριο χορό», πού τόν είχα δη σε κάποιο μουσειό...

— Είνε όμοιο! ψιθύρισα. Έντελώς όμοιο... Τό "Άλογο του Θανάτου!...

Μά δέν είχα άποτελειώσει άκόμα τη φράσι μου, όταν ο Θάνατος ο ίδιος παρουσιάστηκε μπροστά μου... έτσι όπως τόν περισπάνουν, μά χωρίς τά δρέπανο και τό σάββανο...

Κ' ήταν ένα πρᾶγμα φανταστικό, τρομαχτικό, πού με πάγωσε μέχρι μυελού οστέων!...

"Ω! αυτό τό φάντασμα, αυτή ή σκιά άνθρώπου, πού άκουγα τά κόκκαλά του να τρίζουν κάτω άπ' την ξερή έπιδερμίδα του...

Μπορεί κανείς όσο θέλει να μη πιστεΐη στό φαντάσματα, μά έγω τη στιγμή εκείνη πίστεψα!...

Κι' ξεαφνα, τό φάντασμα ώρμησε άπάνω μου... Κλονίστηκα, με τά μάτια άναποδογυρισμένα από φρικη...

"Ενοιωσα μια θρωμερή άνάσα να με χτυπαη στό μούτρα, και δόντια να χώνονται στό λαιμό μου...

Αυτή ή δαγκωματιά μ' έσωσε... Μ' έκανε να καταλάβω ότι δέν έπρόκειτο περι φαντάσματος, αλλά περι ζωντανού άνθρώπου...

Καταλαβαίνετε... μαντεύετε ποιο ήταν τό φάντασμα...

— Ναι, του άπάντησα. Ήταν ο άλλος, ο παληός σου σύντροφος πού σε είχα προλάβει.

— Αυτός ο ίδιος... Βρισκόταν εκεί κάτω βδομάδες όλόκληρες, μήνες ίσως... Είχε καταθροχθήσει τό άλογο, μά από τότε πού σώθηκε πέθαινε της πείνας.

Σημειώστε ότι όλ' αυτά τά καταλάβαινα μ' έναν τρόπο πολύ συκεχυμένο, μά αυτό ήταν άρκετό για να καθησυχάσω...

Με μια σπρωξιά έρριξα κάτω τόν άλλον πού δέν μπορούσε να σταθή στό πόδια του...

"Επειτα άρπαξα τό σκοινί και, συγκεντρώνοντας όλες μου τις δυνάμεις, άρχισα ν' άνεβαίνω... "Ολη μου ή κούρασις μου είχε φύγει ως έκ θαύματος... Είχα φτερά στους ώμους και τη μυρωδιά του θανάτου στό πόδια μου...

"Α! όταν έφτασα τέλος ψηλά κι' άνάσανα καθαρό άέρα... Πόσο τό στήθος μου φούσκωσε!...

— Κι' ο άλλος; τόν ρωτήσαμε. Τόν άφησες εκεί κάτω, μέσα σ' αυτόν τόν τάφο;

— "Οχι... Λίγο ύστερώτερα, βοηθούμενος από τόν Κάφρο, τόν έβγαλα έξω. Μά ήταν άργά πειά... Πέθανε μόλις άντίκρουσε τόν ήλιο...

ΓΚΑΓΙΑΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

— Τό πιο ύγιεινό μέρος του κόσμου είνε ή δυτική περιφέρεια της Αυστραλίας.

— Οί "Ιρλανδοί αυτοκτονούν σπανιότατα, έν συγκρίσει προς τούς άλλους λαούς.

— Ο καρκίνος προέρχεται συνήθως από μεγάλες στενοχώριες.

— Τά καλύτερα ξυράφια των Κινέζων κατασκευάζονται από.. παληά πέταλα.

— Μεταξύ 15.000 άνθρώπων μόνον ένας φτάνει σε ήλικία έκατό χρόνων.

"Αρπαξα τό σκοινί κι' άρχισα ν' άνεβαίνω...

«...Μακρά λοιπόν σωματική και πνευματική άσκησις της νεότητος θα είνε ή άφετηρία της νέας οργανώσεως της νεολαίας».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από δηλώσεις του της 16ης Σεπτεμβρίου)